

Lietas, ko es zinu

Prezidents Gordons B. Hinklijs

Es vēlos sniegt jums liecību par šī darba pamatpatiesībām.

Mani mīļotie brāļi un māsas, esmu priecīgs par iespēju uzrunāt jūs. Es pateicos ikvienam no jums par lūgšanām manā labā. Es esmu jums ārkārtīgi pateicīgs. Jau 49 gadus būdams augstākais pilnvarotais, esmu uzstājies ar runām vispārējās konferencēs vairāk nekā 200 reižu. Šobrīd aizvadu savu 97-to gadu. Vējš pūš, un es jūtos kā pēdējā lapa pie koka zara.

Patiesībā mans veselības stāvoklis ir diezgan labs par spīti valodām, kas apgalvo pretējo. Prasmīgi ārsti un māsiņas notur mani uz pareizā ceļa. Daži no jums varētu aiziet vēl pat pirms manis. Lai arī kā, paturot prātā savu vecumu, es vēlos sniegt jums liecību par šī darba pamatpatiesībām.

Es atzīstu, ka nezinu visu, taču par dažām lietām esmu pārliecināts. Un šajā rītā es ar jums runāšu par lietām, ko zinu.

Kad imperators Konstantīns tika pievērsts kristietībai, viņš uzzināja par nesaskaņām, kas valdīja starp garīdzniecības pārstāvjiem attiecībā uz izpratni par Dievības dabu. Mēģinādams to novērst, viņš 325. gadā Nīkē sapulcināja ievērojamākos tā laika teologus. Ikvienam dalībniekam tika dota iespēja izpaust savu viedokli. Taču strīdi vienīgi kļuva vēl karstāki. Kad tapa redzams, ka skaidrība netiks rasta, tika pieņemts kompromiss. Tas visiem kļuvis zināms kā Nīkes postulāts, un lielākā daļa uzticīgo kristiešu ir pieņēmuši tā pamatelementus.

Personīgi es to nespēju saprast. Man šis postulāts šķiet mulsinošs.

Cik dziļi pateicīgs es esmu, ka mēs — šīs Baznīcas locekļi — attiecībā uz izpratni par Dievības dabu nepaļaujamies ne uz vienu cilvēku pieņemtu apgalvojumu! Mūsu zināšanas nāk tieši no Džozefa Smita personīgās pieredzes, kurš, vēl būdams zēns, runāja ar Dievu, Mūžīgo Tēvu, un Viņa Mīļoto Dēlu — augšāmcēlušos Kungu. Viņš noietās ceļos Viņu klātbūtnē, viņš dzirdēja Viņu balsis un atbildēja Viņiem. Katrs no Viņiem bija atšķirīga Būtne. Nav īpaši jābrīnās, ka viņš pateica savai mātei to, ka zina — viņas baznīca nav patiesa. Un tā nu, viena no ievērojamākajām un visaptverošākajām šīs Baznīcas mācībām ir mūsu ticība Dievam, Mūžīgajam Tēvam. Viņš ir reāla un individuāla Būtne. Viņš ir varenais visuma Valdnieks. Turklāt Viņš ir arī Mūsu Tēvs, un mēs esam Viņa bērni.

Mēs lūdzam Viņu, un šīs lūgšanas ir saruna starp Dievu un cilvēku. Es esmu pārliecināts, ka Viņš dzird mūsu lūgšanas un atbild uz tām. Es nevarētu to noliegt. Esmu pieredzējis pārāk daudz atbildētu lūgšanu.

Alma deva norādījumus savam dēlam Helamanam, sakot: „Apspriedies ar To Kungu visā, ko tu dari, un Viņš tevi virzīs uz labo; jā, kad tu apgulies naktī, apgulies Tai Kungā, lai Viņš sargātu tevi, kad tu guli; un, kad tu celies no rīta, lai tava sirds ir pilna ar pateicību Dievam; un, ja tu tā darīsi, tu tiksī paaugstināts pēdējā dienā” (Almas 37:37).

Otrs īpašais apliecinājums, kas, kā es esmu pārliecināts, arī balstās uz Džozefa Smita vīziju, ir tas, ka Jēzus dzīvo. Viņš ir dzīvais Kristus. Viņš ir Vecās Derības Jehova un Jaunās Derības Mesija. Sava Tēva vadībā Viņš ir bijis zemes Radītājs. Jāņa evaņģēlijs iesākas ar šiem ievērojamajiem vārdiem: „Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.

Tas bija iesākumā pie Dieva.

Caur Viņu viss ir radies un bez Viņa nekas nav radies, kas ir” (Jāņa 1:1–3).

Īpašu uzmanību pievēršiet pēdējam pantam: „Caur Viņu viss ir radies un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.”

Viņš bija varens Radītājs. Tas bija Viņa pirksts, kas uz kalna rakstīja baušļus. Tas bija Viņš, kas pameta Savas augstās, cēlās debesis un nāca uz zemi, piedzimstot visnecilākajos apstākļos. Viņa neilgās kalpošanas laikā Viņš dziedināja slimos, liekot akliem redzēt, augšāmceļot mirušos un norādot rakstu mācītājus un farizejus. Viņš bija vienīgais nevainojamais cilvēks, kas jebkad staigājis pa zemes virsu. Katra no šīm lietām bija daļa no Viņa Tēva plāna. Ģetzemanes dārzā Viņš cieta tik ļoti, ka sviedri kā asins lāses pilēja uz zemi, kad Viņš pielūdza Savu Tēvu. Taču tas viss bija daļa no Viņa diženā Izpirkšanas upura. Pūlis Viņu aizveda un nodeva Pilātam, kliezot pēc Viņa nāves. Viņš nesa krustu — Savu nāves rīku. Golgātā Viņš atdeva Savu dzīvību, sakot: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara” (Lūkas 23:34).

Viņa mirstīgās atliekas tika maigi guldītas Arimatijas Jāzēpa kapenēs. Taču pēc trīs dienām, pirmajā Lieldienu rītā, kapenes bija tukšas. Marija Magdalēna runāja ar Viņu, un Viņš runāja ar Mariju. Viņš parādījās Saviem apustuļiem. Viņš gāja kopā ar diviem mācekļiem pa Emavas ceļu. Un mums ir zināms, ka Viņu redzēja vismaz vēl 500 cilvēku (skat. 1. korintiešiem 15:6).

Viņš ir teicis: „Man ir vēl citas avis, kas nav no šīs kūts; arī tās Man jāatved; arī viņas dzirdēs Manu balsi; un būs viens ganāmpulks un viens gans” (Jāņa 10:16). Saskaņā ar to, Viņš parādījās tiem, kas bija sapulcējušies Pārplūmības zemē Rietumu puslodē. Tur Viņš mācīja cilvēkus tāpat, kā bija mācījis vecajā pasaulē. Tas viss detalizēti pierakstīts Mormona Grāmatā, kas ir kā vēl viens apliecinājums mūsu Kunga dievišķībai.

Un atkārtotot iepriekšminēto, abi — Viņš un Viņa Tēvs — parādījās zēnam Džozefam Smitam. Tēvs iepazīstināja ar Dēlu, sakot: „Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklusi Viņu!” (*Džozefs Smits — Vēsture* 1:17).

Nākamā lieta, par ko esmu drošs un par ko dalos savā liecībā, ir Tā Kunga Jēzus Kristus veiktā Grēku Izpirkšana. Bez tās dzīve būtu bezjēdzīga. Tā ir mūsu eksistences arkas noslēgkmens. Tā apstiprina, ka esam dzīvojuši jau, pirms piedzimām mirstīgajā dzīvē. Mirstība pastāv, taču tā ir pakāpiens uz daudz lieliskāku eksistenci nākotnē. Skumjas par nāvi remdē augšāmcelšanās apsolījums. Mēs nesvinētu Ziemassvētkus, ja nebūtu Lieldienu.

Tālāk es vēlos runāt par vareno pārliecību, kas izriet no Jēzus Kristus evaņģēlija atjaunošanas. Tā ir priesterības atjaunošana vai pilnvaras, kas cilvēkam dotas, runāt Dieva Vārdā. Šī priesterība ietver divas daļas: mazākā no tā, kas zināma arī kā Ārona priesterība, tika atjaunota caur Jāņa Kristītāja rokām; augstākā — Melhisedeka priesterība — tika atjaunota caur Pētera, Jēkaba un Jāņa rokām.

Atjaunojot Ārona priesterību, augšāmceļušais Jānis Kristītājs uzlika savas rokas uz Džozefa Smita un Olivera Kauderija galvas un teica: „Jums, mani kalpošanas biedri, Mesijas Vārdā es piešķiru Ārona priesterību, kas tur eņģeļu kalpošanas un grēku nožēlošanas evaņģēlija, un kristīšanas ar iegremdēšanu grēku piedošanai atslēgas” (M&D 13:1).

Prezidents Vilfords Vudrāfs, būdams vecs vīrs, runāja uz Baznīcas jaunajiem vīriešiem, sakot: „Es vēlos iespaidot jūs ar faktu, ka nav nozīmes, vai vīrietis ir priesteris vai apustulis, ja vien viņš paaugstina savu aicinājumu. Priesteris tur eņģeļu kalpošanas atslēgas. Nekad savā mūžā, esot apustulim, Septiņdesmitajam vai elderam, man nav bijusi lielāka Tā Kunga aizsardzība kā tolaik, kad kalpoju priesteram amatā” (*Millennial Star*, 1891. g. 5. okt., 629).

Augstākā jeb Melhisedeka priesterība pilnvaro vīriešus uzlikt savas rokas uz citu galvām un dot svētību. Viņi dod svētību slimajiem. Kā Jēkabs Jaunajā Derībā paziņoja: „Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecākus, un tie lai lūdz Dievu par viņu, to svaidīdami ar eļļu Tā Kunga Vārdā” (Jēkaba v. 5:14).

Visbeidzot es pieminu Tā Kunga nama svētības, kas nākušas pie mums senā evaņģēlija atjaunošanas rezultātā.

Šie tempļi, kuru skaitu pēdējo gadu laikā esam ievērojami vairojuši, piedāvā svētības, kas nav bijušas pieejamas nekur citur. Viss, kas sastopams šajos svētajos namos, ir saistīts ar cilvēka mūžīgo dabu. Šeit vīri un sievas, un bērni tiek saistīti kopā mūžīgajās ģimenēs. Laulība vairs neilgst tikai, „līdz nāve jūs šķirs.” Tā ir mūžīga, ja vien tās locekļi dzīvo šīs svētības cienīgu dzīvi. Visievērojamākās no visa Tā Kunga namā ir pilnvaras veikt aizstājošo darbu. Šeit tiek veikti priekšraksti mirušo labā, kam nav bijis iespējas tos saņemt, dzīviem esot..

Man nesen stāstīja par kādu sievieti — atraitni no Aidahofolzas. 15 gadu laikā viņa darbojās kā pilnvarotā Aidaho templī, kas atrodas Aidahofolzā, izejot tempļa endaumentus 20 000 cilvēku labā. Viņa pabeidza savu 20 000-šo endaumenta sesiju piektdien un sestdien atgriezās, lai izietu vēl piecas. Nākamajā nedēļā viņa aizgāja mūžībā.

Tikai padomājiet vien, ko paveica šī viena mazā sieviete! Viņa izgāja šos aizstājošos endaumentus par tik daudziem cilvēkiem, cik šorīt sapulcējušies Konferenču centrā. Padomājiet par uzņemšanu, kāda viņu droši vien sagaidīja tajā pusē!

Tad nu, mani brāļi un māsas, šī ir mana liecība, ko es svinīgu jums sniedzu.

Lai Dievs svētī jūs, katru no jums, uzticīgie Pēdējo Dienu Svētie! Lai jūsu mājās valdītu miers un mīlestība, un ticība, un lūgšana, kas vadītu jūs ikvienā lietā, ko uzsākat, šī ir mana pazemīgā lūgšana, Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.